

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 3. de Mortificatione Ecclesiastica & vera

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

um alijs, vt prædictum est, conferatur, & con-
fetur.

SEXTO: quoad fieri poterit danda est opera,
internorum sensuum exteriora signa præbe-
atur, corporis scilicet motibus, & gestibus: nam
ordinariè motus, qui à Deo est, trahit ad inte-
riora: licet non aduersetur ei, quod se interdum
iudicijs externis prodat: quod si tamen talia ex-
terna indicia extraordinaria essent, ac frequen-
tia: censenda essent suspecta, ac proinde rejici-
enda, nullo modo ea optando, & potius à Deo
inquam magnum beneficium petendum, ne nos
per tales deducat vias; sed per planam, tritamque
fideliū.

§. III.

De Mortificatione Ecclesiastica, & vera.

PRIMUM explicetur: veram mortificatio-
nem, quam Sancti docent, non in eo consi-
stere, vt caro ipsa eneruetur, aut mactetur;
nec in magnis doloribus sustinendis, nec in eo,
quod sensus suis operationibus ita destituantur,
vt exercere eas non valeant; nec in eo, vt natius
aliàs color pereat, & pallor contrahatur; nec in
alijs similibus rebus: Sed præcipue consistit in
subijciendo Deo, & moderando cor nostrum, ac
voluntatem, & animi perturbationes spiritum op-
pugnantes: in compescenda scilicet, ac moderanda
ira, vt patientes simus, vt iniurias toleremus, ca-
lamitates, & aduersos in rebus temporalib. euen-
tus: quales sunt paupertas, ægrotudo, mors filio-
rum

rum, consanguineorum, & amicorum; in portandis & ferendis oneribus, & imperfectionibus aliorum; imò in ferendo nos ipsos, nostrasque imperfectiones; quas cupimus, sed non possumus exuere, & emendare ita cito, atque vellemus; & idem est de aliorum moribus, qui sunt nostris contrarij, quales sunt sapè inter parentes, & filios, & ipsos coniuges, inter vicinos & aduenas; inter famulos, & Dominos; Superiores, & subditos; Confessarios & poenitentes; ac denique in tolerandis omnibus, in omni tempore, in omni occasione, quæ quacunque ratione grauias nobis, & molesta videantur: similiter in moderando nimio honoris appetitu, ferendo patienter contemptu; imò excitando nos ad ea desideranda; & gaudendum, cum adsunt; & idem est de reliquis passionibus, qualia sunt inordinata deliciarum desideria; aut quæ agenda sunt, vt iuxta nostra consilia, & palatum fiant: ac denique consistit in continua quadam virtutum exercitatione: studendo cum Domini nostri auxilio dominari nostris passionibus; & habitus consequi, quibus facillè & hilariter faciamus, quod intelligemus illius esse voluntatis, nostrâ abnegatâ; ac denique omnibus propensionibus diuinæ voluntati repugnantibus. Sic enim Sancti intellexerunt, & opere ipso exercuerunt propriam abnegationem, quâ Christus Dominus noster prædicauit: & hoc ipsum est, amplecti & tollere crucem nostram, & Christum sequi, quemadmodum Sancti declarant.

DEINDE, significetur: non omninò tolli aut euelli passiones, sed moderari tantum; ita vt non perue-

conueniatur in hac vita ad eum statum & tranquillitatem, vt nulla vnquam carnis rebellio sentiantur, aut passiones non aliquando exurgant, & mentem oppugnent: (non loquimur de priuatis & singularibus priuilegijs) quare necessarium esse, peccandi occasiones euitare. Et hoc nomine cum foris agendum est semper cautè, grauitè, ac breuiter, &c. quemadmodum optimè docet prima & secunda regula sacerdotum nostræ Societatis. Est enim stultitiæ genus, sub prætextu mortificationis, aliquem fingere se securum in blandis colloquijs, & conuersationibus cum illis, & multò ad hoc magis, si ad tactus veniatur à puritate alienos.

TERTIO : benè explicetur in eundem finem (quem mortificatione intendimus) præter victoriam internam, de qua diximus (quæ præcipua est huius negotij pars) plurimum cōferre etiam corporis castigationem per externas pœnitentias: quæ propterea valdè sunt necessariae, quales sunt ieiunia, vigilæ, disciplinæ, cilicia, asper, & horridus vestitus, non dormire in molli lecto, non vti linteis ad carnem; & aliæ huiusmodi, quæ (vt diximus) multum conferunt ad corpus spiritui subiiciendum: & ad satisfaciendum Deo propter culpas proprias, & aliorum, & ob alios bonos & sanctos fines. Est tamen aduertendū, quod quemadmodum non eadem sunt omnium hominum vires, nec ijdem status, aut similes occupationes: ita non possunt omnes eisdem pœnitentiæ generibus vti: eò quòd hæc sint corporis debilitati accommodanda; & studendum, vt status, & occupatio cuiusq; eas adhibere, & ferre possint. Quare ex hac hominum diuersitate oriri posset, vt

Bb

pœni-

poenitentia, quæ alicui esset modica, alteri esse nimia; & contra: ac propterea in huiusmodi poenitentijs sumendis ordo meritò magnaqué discretio est adhibenda. De qua re vniuersim loquendo, hoc solum dici posse videtur: quod personis Religiosis, in statu perfectionis ab Ecclesia approbato constitutis, sufficere debet poenitentia eiusdem Instituti; & quam Superiores illis permittunt: dando interim operam, vt in eis excellent, & progrediantur, quantum ratio viuendi, & occupationes ferent: accipiendo interim, tanquam aliquam poenitentiaē partem, & non paruam aliquam mortificationem, quod sit contentus recepto communitatis vsu in Habitu, Cibo, & Somno: ita vt neque exemptiones, neque singularitates, in delicijs, & locis, seu dignitatibus quærat (nisi manifesta esset necessitas;) & in omnibus se ipsum subijciat præscripto ipsum gubernantis. Sæculares personas (in genere loquendo) expedit allicere, & extimulare ad externam mortificationem, & poenitentiam: plus tamen ad interiorem, & ad abnegationem propriarum voluntatum, quæ Dei voluntati, eiusque ac Ecclesiæ legibus aduersantur: nam vsus, & consuetudo peccandi magna est, ac libera; castigandi verò se, & aliquid patiendi, & abnegandi se propter Deum, etiam in rebus licitis, est quasi nulla: eò quòd per multos annos, multisque vijs ad res prohibitas se extenderit. Nihilominus certum est, cuius hominum generi, & præcipuè viam spiritus aggredi volentibus, expedire, (nisi errandi periculo exponi velint) gubernari in suis poenitentijs, (quemadmodum in Oratione)

confilio Doctorum & expertorum virorum, nouerint limites præscribere, intra quos se habeant continere, iuxta suas necessitates, vires corporis, & spiritus, & dispositionem, aut indispotionem internam.

DE NIQVE proponendum, quòd externa penitentia, & misericordia opera utilia sint, & interdum etiam obligatoria: ac propterea tantum talia debent valde commendari: supponendo tamen, non debere vllò modo sub prætextu incumbendi Orationi prætermitti, quando vel caritas ea exigit, vel præscribit obedientia.

§. IV.

De Obedientia.

PRIMUM, hæc debetur præcipuè Dei præceptis, & Ecclesiæ; & ijs personis, quibus quisque iuxta leges, & statum, in quo versatur, debet subiectionem: quales sunt Prælati Ecclesiastici, & sæculares, parentes, viri & similes: quæ Obedientiæ & obligationes, quibus omnes in suis statibus obstringuntur, præferri debent constitutis Orationis temporibus, præcipuè proximioribus.

DEINDE, esse valde utile, & in sancta Ecclesia vniuersim vsitatum, & vt tale approbatum, vt alij ab alijs Sapientioribus magisque expertis gubernentur, & dirigantur: obstringere autem se voto huiusmodi gubernationi, existentes extra statum Religiosum, etsi aliquando rectè fieri possit: Ordinariè

Bb 2

tamen